

Borgeraandens Triumfstøtte

Taler

Henrik Wergeland

Dato

17 mai 1833

Sted

Christiania

Omstendigheter

Avdukning av Krohg-støtten

1 Før afsløringen

(Mel: For Norge, Kjæmpers Fødeland.)

5 Vær stolt, o Nor, ved Kjæmpens Grav!
Den Søn, dig Himlen skabte,
Du som en Christian Krohg gjengav.

Den vandt, da ham Du tabte.
10 Giv, Himmel, da til Vederlag
Nor Mænd, der vove Aandeslag,

som Han, for Jords og Himmels Sag:
for Frihed, den Forfulgte!

15 Hans Viisdom tage evig ind
sin Plads i Storthingsalen!
Hans Frisind liig en Nordenvind

20 igjennemstorme Dalen!
Dit Skarpsind, Krohg! - det Aandelyn -
i hver en Normands Øiebryn!

da, Frihed, tryk som over Sky'n
25 hos Nor Du boer og bygger!

Da, Krohgs Aand, fra Dit blaa Paulun:

30 fra Frihedsdagens Himmel
Du daler mellem Brødre kun
og Fries glade Vrimmel.

Da uden Sky sig Høi og Lav
35 frydsamler om Din Æresgrav,

der - som om Fredens Gud den gav -
blev et Forsoningsalter.

40 Medborgere! Vi staae her ved en Borgeraandens Triumfstøtte, ved et
Fædrenelandets Altar.

Der er det, at den medborgerlige Samfølelse bortaander det Skarpe i Rangens og
Standens Omrids - at Decorationerne blegne - at eet Øieblik, belivnende sin
45 Høitidelighed med en ligesaa hellig Fryd, bortgløder mange af disse daglige
Forhold undtagen Agtelsens og Sædelighedens evige; - der er det, at Mennesket
fremtræder alene som Menneske - at Liigheden fra sin Drømmeverden eller fra
sin Høide tør nedtræde paa Jorden - at alt andet Navn end Borgerens forsvinder;
- der, hvor Samdrægtigheden og Borgersindet, som altid danner det moralske
50 Folk og dets Kraft, fremtræder synlig, ikke forbausende, men ophøiende som en
Aabenbarelse, i det overordentlige Skue af et Folk, en Menneskehed samlet af
een Iid, udtrykkende kun eet Meed - der er det, at Høitidelighed og Fryd,
Ærbødighed og Tiltro forenes - at Hjerterne slaae hverandre nærmest - at den
Unge tør tale frimodig som ved sin Faders Arne som i Brødres Kreds. -

55 Og - Medborgere! I mine Fædre! Hvo er den Fremmede, som ikke vil tilstaae, at
vi Alle befinde os her som Børn ved en fælleds Arne, varmede af den samme Ild,
hos den samme Fader og Moder, omsluttede af denne velsignelsesrigeste Dags
Hvælv ligesom af et hjemligt Paulun, som huer Dem bedst der voxte under det,
60 som tiltaler de Børn der bleve hjemme i det med uforandret Sødhed og Tryghed,
og alle dem, der nu fra denne Høitidsstund af ere hjemkomne herunder det,
med Forsoningens Vemod. - O Høitid og Fryd! Fred og Forsoning under denne
Himmel evindelig, hvorfra engang Frelsen nedsteg over Norge og hvorhen vore
Lovsange fare! Høitid og Fryd, Fred og Forsoning under denne Dags Himmel
65 idag, der samler os Alle, os Alle under sig til den skønneste Familiefest! Da ville
de ældre Brødre kjærligen høre hvorledes en Yngre, opfyldt af Ærbødighed og

Tiltro fryder sig og raaber; "idag er Glæden fuldkommen! thi et Storvirke er
skeet i Fædrenehjemmet! et 17de Maihimlens Midtpunct er reist - et
70 Himmelfartsbjerg for Frihedens Frelser - et Borgeraadens Altar - en
Almeenviljens Herkuleskølle er opløftet - der er sat en ny Støtte under vort
fælleds Hellige: under Norges Frihed og Hæder!"

Norske Folk! værdiges da at høre hvorledes din Ungdom tænker og vil ved
75 denne Fest, ved Borgerens Minde! Den vil fylde sine Hjerter med Alvor og Fryd,
og gjøre Minniløfter under Din og Himlens Velsignelser værdige den
Ihukommende, som har viist, at de skønneste og største kunne fuldbyrdes. Den
vil takke dig at du reiste Borgerens Æresminde ogsaa til et Forjettelsesminde for
den, ja meest for den, for din egen Æt, for Os, hvem du tilarbejdede Friheden til
80 Opodling og arvgav dens Velsignelser og Forjettelser og det nye Norges Hæder
med Forpligtelser lige hellige som dem du løste.

- Dette Minde reiste det norske Folk for En af sine ypperste Borgere.
Menneskeheden burde reist den; thi han var det elskeligste Menneske. Dette
85 siger Os Navnet der: Christian Krogh:

Navnet som skjælver blegt paa min Mund;

men raabt af Cheruberne høit:

90 Christian Krogh!

Men dette Guld siger Mere, det siger ogsaa: "for Enhver Christian Krogh: for
Enhver Normand denne Ædling liig!"

95 Og da, hvem ønske I, Nationens Ældre, mere at vorde dette end dem, I
overantvorde alt hiint Hellige og Norge saaledes som I forbedre det, indtil Eders
Kræfter briste? Hvem uden eders Ungdom, for hvem I ogsaa reiste dette Minde?
Hvortil Mindet Ham den Forherligede, som med frigjort Aandblik fra sin
100 himmelske Høide i Eet overskuer alle de Æresminder han reiste sig i sine
Handler, og fremstragende da sit Fædrelands Grundlov saaledes som han
med stærken Arm greb den og støttede under den og stillede den uryggelig og
høi over Folk og over Throne * hvortil Malmet Ham der læser i Eders Hjerter en
Erkjendtlighed, som I ville tage uforandret med til ham hisset, hvor Sjelenes ere
105 klare for hverandre?

110 Visselig - det skulde være stort om Mennesker kunde forøge en frigjort Aands
Salighed og forskjønne hans Himmel. Men er dette muligt? Himlene Jorden saa
nærme?

115 Menneskene kunne jo Selv ikke undvære de store Menneskers Minder. De gjøre
det til en Samvittighedssag at overantvorde disse saameget herligere til
Efterslægten som de selv miskjendte og forbittrede hine Aristider, hine
Camoenser, og Vanderwitter og Carnoter Livet? De øve mod disse og sig Selv
streng historisk Retfærdighed for Efterslægtens Skyld; thi enhver Tid elsker
denne mere end sig selv, i denne drømmer enhver Tid sig lykkelig, for denne
lider den, og siger sammensynkende: "Branden smerter ikke Fønixen."

120 - Historien og historisk Retfærd fødes vel først paa Gravene, men da optages
den med Ømhed og prydes af alle Kunster, ja optages med en Drivts vilde
Kjærlighed. Den er Menneskene en Nødvendighed fordi det er menneskeligt at
de altid erkjende at de syndede, at de altid haabe paa det Tilkommende; og fordi
de elske Efterslægten nok til at arvgive den sit eget Strafmønster og Sandheder,
125 de selv krænkede. Historien og historisk Retfærdighed er Menneskene en saa
tvingende Nødvendighed, at selv den Tid, som den maa vidne imod og slaae
med Anger, fremkalder den paa det uegennyttigste alene til Efterslægtens Tarv,
denne som den smykker med alt Kjerlighedens Haab, Indbildningens Kraft og
Tiltroens Uskyld, og tænker sig at vorde som den selv vilde været: at vorde dens
130 Forsoner. Menneskene fremkalde Historien og det store Minde som en krænket
Guddom, der vel skal knuse dem selv under Triumfhjulene, men rulle fredelig
imellem Efterslægterne, der ikke ville nægte Selvsonoffrene sin Tilgivelse.
Saaledes faldt Taarene i Cimon's Forviisningsskaar, i Sokrates tømte Giftbæger,
og faae Aar efter vor Sverrers Død sagde Bagler til Bjerkebein i Hakons Hal: hvi
135 lode vi ham ikke tæmje Borgerkrigene?

Men vi troe at see med Sandhed noget Højere i denne Menneskenes Trang til
historisk Retfærd mod store Minder end Yttringen af en ærgjerrig Glæde hos de
Svage over at de dog tilhøre en Slægt, som endnu har haft Kraft nok til at føde
140 slige Stærke, saa uforvanskede Guddomsbilleder. Vi see deri heller et Bevis fra
Menneskets Indre, at det Guddommelige altid deri boer, om end tilhyllt en Tid
dog ubetvingeligen fremstraalende - og der da i Angerens Taarer, i Laurens
Glands som de lægge paa Graven. Selv Misundelsen viser at Anerkjendelsen af et
Menneskes herlige Fortrin er tilstede - den bliver kun Myggen med det spæde

Flor, der svævende over Sjøfladen troer at hindre Himlen fra at speile sig deri; -
og i denne Anerkjendelse, i denne Retfærdighed i vort Væsen er
Guddommelighed - kun uvilkaarlig forsaavidt Mennesket ikke har speidet nok i
sin Sjels Dyb til at see, at den er naturlig.

150

Men dette staaer klart for Menneskene, naar den Store er borte: - naar de ikke
mere finde sig mørke i hans Pyramideskygge, da falder en brændende Sol paa
deres Isser - de ile til hvor den stod, og reise en Obelisk hvor Pyramiden, der
gjorde dem Ørkenen sval, sank i Sandet, og de græde indtil den brændende Bund
155 fugtes; og der sidde de i den smale Skygge og maale Savnet. De sige paa den
Stores Grav: "Vi misundte ham ikke; det smertede kun, at vi ikke vare som Han.
Men nu hvor smerter det at erindre at dette græmmede ham! Vel! vi ville glæde
ham den Frigjorte med større Hæder end Mennesker tør byde en Dødelig. Nu er
der Fred - Vi ville reise en Støtte til Minde om ham og om at Vi ere blevne
160 retfærdige!" -

Men, Medborgere! er det selv da en Trang, en Nødvendighed, udledet af
Menneskets indre Guddommelighed, selv da at øve historisk Retfærd naar
denne maa bebreide Menneskene deres Adfærd mod de Fortrinlige, de hædre i
165 Graven - hvo skal da miskjende at det norske Folk her fyldestgjør en saadan
Trang; - men en der er det en Behag - dette Folk, som altid forsødede Krohgs
Dage med sin Kjærlighed, nærede hans Aandskraft med sin Yndest, sagde den
Gode aabenbart at det elskede ham, og lod Constitutionens beundrede
Seirkjæmper vel ahne - om ei hans Beskedenhed fortaug ham det - hvor
170 folkekjært og helligt hans Minde vilde vorde i Norge? -

Der er i den Handling, at et Folk reiser den enkelte Borger et Æresminde,
foruden det Rørende i at see de samme ædle Følelser, som henrykke os hos det
enkelte Menneske, ligesaa livligen med eet Pulsslag bevæge sig igjennem et heelt
175 Folks Hjerter * der i denne Handlings Storhed, idet vi føle os selvtilfredse med
den Deel vi Selv have i det Opløftende deri, Noget som rører de lifligste om end
ikke klareste Evner i vort Sjel til et tryllende Haab, til en Indbildning vi ikke ville
give Slip paa eller alene tilskrive Fantasien, men som vi udlede fra samme hellige
Dybde som vor religiøse Tro * ja hvilken Sjel føler ikke, at Storheden i denne
180 Handling rører til den Tanke fuld af hellig Fryd, til den søde Tro: at Vi glæde
den forherligede Aand selv i hans Høide og forhøje hans Salighed ved den
Kjærlighed vi vise hans Minde, ved den Hæder, der tykkes os for stor for den
Dødelige? -

Vel os! vi kunne beholde denne fromme og kjære Tanke - ja, at Han selv er her imellem os i denne Stund den Forevige, omsvævende dette sit Minde, hvilende paa denne Krands, indaandende vor Kjærlighed, delende vor Fryd, indaandende os denne Tempelfølelse, denne det Helliges Høitidelighed.

Fornuften skal selv skjænke vort Hjerter denne Tro, der ikke skal føle sig krænket og sit Aandige berørt, om der siges den, at dog reiste det norske Folk dette Minde med de vigtigste Hensyn til sig selv og sin Efterslægt: at dette Minde reistes vel en Himmelsk til Ære, men dog ikke Himlen, men Jorden, men

Maa vi end sige: Aandens egen Bevidsthed er hans Himmel - did kan Ingen indtrænge enten forat forstyrre eller forskjønne: den er en Himmel i Himlen, fyldt med sin egen Fryd, nedhævet mod Jorden, vel gjennemsigtig for Aanden
 200 derinde, men uantastelig, kun oventil aaben for det Højestes Forherligelser; - maa vi end sige dette - saa, idet hiin udmærkede Evne til at overskue sit hele tilbagelagte Liv, som vi nys tillagde Aanden, med samme Grund ogsaa maa udvides til at kunne overskue alle Handlingens Følger i deres hele Kjæde: da nærme vi os hiin fromme og kjære Tro, at Menneskenes Kjærlighedsbeviser
 205 kunne forhøje de Henfarnes Salighed, at det Offer Norge her bringer sin Krohg maa fryde ham i hans Himmel.

Ja, saaledes er det, at dette Æresminde er en historisk og altsaa nødvendig Retfærdighedshandling af os, er en Følge af Krohgs Handlinger og disse af hans
 210 Sinds Ypperlighed, og at det saaledes er anskuet af Ham, tilhører hans Selv, er indtaget som en Prydelse i hans Himmel ligesom Templerne og Kupplerne gjenskinne hist høit i den klare Sydluft - saaledes er det, at Æresmindet formedelst de ædle Følelser af Erkjendtlighed, som ere stærke og naturlige i Menneskehjertet, og formedelst den inderlige Erkjendelse af hans Fortjenester,
 215 maatte være en nødvendig Følge af disse - saaledes er det, at dette Chr. Krohgs Minde som opelskende disse Følelser, som vidnende om en norsk Almeenviljes kraftige Tilværelse, som et Selvstændighedsmærke, som en Støtte under Forfatningen, et Minde om dens Opretholdelse og Folkets Hengivenhed til den, som en Foreningspunct for Fædrelandssindet, som mindende igjennem
 220 Tiderne om Norges bedste Borger, som opflammende til at efterligne ham - som altsaa fortsættende hans Daad for Fædrelandets Hæder og Held - saaledes er det, at dette Minde er en af de meest velgjørende og altsaa Aanden kjæreste Følger af

225 sin, af Christian Krohgs jordiske Virken og, saaledes er det at hiin fromme Tro
bliver Sandhed: at den Forevige anskuer dette Minde med Fryd, at det er
indtaget som en Prydelse i hans Himmel.

Hiint Store er opfyldt: Menneskene kunne forøge de frigjorte Aanders Salighed.
Himlen er Jorden saa nær!

230

Ham være da Glæden og Hæderen! Ham og Eder, I Trofaste, som reiste hans
Minde, og kom for at sværge i Eders Sjele Iid som Christian Krohgs og Hans
Vilje og Hans Borgersind - sværgende ved dette et Folks Minde for sin
ærværdigste Borger for Frihedens Frelse, hvis Værge han var og hvis Vaere denne
235 Bauta er, og for Fædrenelandet, hvis Altar den visseligen er, indviet af den
Forherligede, der omsvæver det, og af Folket og af denne Dag, der viede Norge
til sin Lykke!

Men Os, Fædrenelandets unge Borgere og Borgerinder! Fædrenelandet gennem
240 Os, Os være Nyttens af Christian Krohgs Æresminde!

Saaledes bliver det en af de meest velgjørende Følger af Krohgs Storsvirke,
saaledes vil han ret frydes derved.

245 Os er der en Lov i dette ene Navn paa denne Malmtavle, der lærer os alle de
Dyder, som gjøre Fædrenelandet og Os lykkelige, og som æskes af Os fordi vi fik
det fri og gode og skønne Norge til Fødeland og Carl Ædelhjerter Carl
Frihedsklinge paa Folkets Tinde, Fredens Kunster og Marker at dyrke og dog
Ærens Banner over vore Hoveder.

250

Fædrene skulle henvandre efter Krohg. Mange ere daadtrætte som Han. Af
Mange skal dette Minde fremtvinge en skønnere Glands om deres sidste Dage
og flere Navne skulle klæbe sig til dette i Malmet.

255 De skulle henvandre. Da staaer Krohgsstøtten og Vi igjen. De skulle hvile i sine
Dale under de høje Almagtsminder med Krands af Furuskoge, med Skyslørene,
de ludende Bræskjolde og hvorpaa Ørnen sidder i Midsommernatten,
skinnende i Solen, mens Jorden er mørk, rolig med samslagne Vinger liig
Knappen paa en Urne - og Sambygdingerne skulle sige: her hviler en Krohg -
260 hans fædrelandske Nidkiærhed var som Elven, der dyb og mørk og rivende
blinker forbi hans Steen - hans Borgersind reent og høit som denne blaa Egg

deroppe over Skogen, over Bræen, over Skyerne. Eller de skulle hvile
herrundtom som Schultz da hans Lyn slog opad igjen, og Krohgsmindet skal
265 være som en Støtte over dem Alle, der færdedes som Han. Da staaer den og Vi
igjen. Da er Norges Velfærd paa vore Skuldre, dets Ære i vor Mund, vore
Hænder dets Støtter. Fædrene skulle gjøre Fyldest; Os paaligge endnu Pligterne
mod Fædrenelandet. Derfor reiste Fædrene Os Krohgsmindet, at det endnu
igjennem et Liv skulde vise os disse Pligter og Fædrenelandets Krav: at det ogsaa
270 skulde være Os et Pligtminde, en Pagtens Støtte for Norges Hæder og Held,
overantvortet fra Slægt til Slægt, fremragende mellem Slægterne til Minde om
den Æt, der bar Gjenfødelsens første Byrder, et Sindbilled helligt i sig selv, stedse
helliget ved Daad hvortil det opmuntrer.

275 Os skal Colonnen staae med sin Krands et Maal for vor Lid; og denne
Ærgjerrighed skal være rosværdig og stærk og tilladt at bruges af vort Ædlere
som en Foss til at drive nyttige Værker ved.

Vi skulle danne os en Christian Krohg i vort Indre, et Høibilled af en norsk
280 Borger, og aarlig denne dyrebare Dag skulle Vi jevnføre os selv dermed, og maale
de Støtter, vor Samvittighed reiser sig i sit Indre tilslørede undtagen for den
Alseende, med dem, der kneiser for Krohg i Hjerterne højere end denne. - Vi
skulle, naar vi see dette Minde, foragte denne Lære, at et Folk aldrig er
retfærdigt, aldrig paaskjønner. Vi skulle lære at derifra alene kommer den
285 sandeste og højeste Ære som Jorden kan give: at ingen Stjerne kan ligne sig i
Hæder med det mindste gyldne Træk i dette Borgerens Navn, som et Folk skrev,
intet Baand med et Blad i denne Krands, som et Folk gav.

Vi skulle tænke om vi virke ret og i Stilhed: der staaer dog et Æresminde ikke for
290 mig, men for min Daad.

Vi skulle sige: under denne Coloss ligge Knuderne som fastholde de norske
Hjerter. Norrige er stærkt; thi vi have svoret: intet uden Ære om dette Borgerens
Minde! intet uden Norge i Norge! Hvor ere de skye Blik som blinxede under
295 denne Dags velsignede Himmel somom det ikke var Festens Sol, men en rød,
svullen Tordenugg der rullede frem, somom der ikke var Velsignelse men Lyn
og Slangeregn i disse Straaler? Se de ere forsvundne, skjærpede, klarnede, i
Mindets Skygge! Hvor er Mistroen, der mørknede denne Dag? Se den er
beskinnet og opløst af Glandsen fra denne Krands! Under Støtten ligger
300 Dragens Hoved knust, der beflorede denne Himmel med sine Vinger - de

raadne i denne Muld og Blomster groe derover * Kun krandste Bann're flyve
under Maihvælvet, og Norden er draperet rundtom med Carls og Frihedens
Farver.

305

Da pege vi paa Colonnen og raabe: se der Befrielsesdagens Sejerstøtte! se der den
Axe hvorpaa klarere Dage: Fredens og Kraftens og Borgeraandens og
Forsoningens ophvælvedes over Norge - over alt Carls Styre! se der det Punct
Maisolen vilde finde paa Jorden forat kunne fæste sin Zenith lige derover saa
310 dens Straaler i en Teltskraaning kunne glide lige jævnt over Normændenes og
Gothernes Arner! Se der ligger Krandsen for Krohg! - den er af Malm og dog
dufter den - den ligger her, og dog dufter den Fred over al Norden, over alt
Norge alle Borgerens og Menneskets Dyder! Vi skulle sige til Fædrene: naar I
henvandre, da vandrer hen med Tryghed for eders Norge! I satte vort
315 Foreningssted, da I reiste Mindet for dets bedste Borger. Dets Malm har
sammenloddet vor Kraft. Vor Hu staaer ikke over Bølgen didsyd eller udenfor
de Fjelde, hvorfra Solen rødmer først over Norge. Anden Ære end den norske
Borgers, end den, der vandt dette Minde kjende Vi ikke, og - I vide det - Norge
er stærkt!

320

Vi skulle sige til Europas fri Nationer: "se et Tegn staaer der i Støtten for
Værneren om den norske Constitution * et Tegn, at Norge tilhører eders
Samfund, at det har en Frihed, Mænd som vogte den og et Folk, som ærer disse.
Lader os forstaae hverandre Nationer! ogsaa igjennem vort Nord gaaer en
325 skinnende Bue af den Ideernes Lyskreds, en Deel af den Frihedens trefarvede
Himmelbue, som ogsaa skal skyde sine Straaler ind i Europas Indlande og
engang ubrudt ombue Aljorden! Lader os forstaae hverandre! Naar I kjæmpe,
stønner et dybt Echo mellem vore Fjelde. Lader os forstaae hverandre! Da
skulde ikke Nationer døe imellem os og deres Lande sælges som Stervboe eller
330 Friheden nødes til at afgrændse sig med Have og Alper og Geleder eller til at tye
til den store Øe eller til at staae stille herunder Polen som et Billed for Europas
Øine, der er didudflyttet som for stort til at sees nærved!"

335

Og til Støtten skulle vi sige: "du skal fremkalde flere om dig; dog alle skulle de
kun blive som Afstøbninger af dig, ligesom Ingen skal fortjene en uden han er
Christian Krohg liig, hans Daad Christian Krohgs liig. Men nærmest dog skal
samme historiske Retfærd, som gav Krohg sin, sætte Carl den Borgerkonges, og
bøie en Egegreen over Navnet, mørk imellem Laurerne og Blommerne som
Skyggedraget af Alvor mellem Funken af Heltemodet og Mildhedssmilet i hans

Øine. Og tvertsfor skulle vi fremkalde den mandige Herlof Hyttedefads og Knut Alfsons; thi ogsaa de - - Bort! der er ikke Sorg i at blodvidne eller at straablegne for sit Fædrelands Selvstændighed og Frelse!

345 Og til Hverandre skulle Vi sige: lader os elske dette Minde; thi det lærte Ynglingen Betydningen af at være Borger, Qvinden Rangen af at være Borgerinde! Lader os vorde levende Minder over den bedste Borger! Fædrelandet tabe ham ikke; men see ham opstanden i sine Tusinder!

350 Seer dette er Malm og dog er der mere Ære deri end i Guld. Vor Moder er fattig, dog er der Ære i hendes Huus, dog er der mere Ære i hendes Spind end i fremmed Flitter, mere Sødhed i hendes Røst end i fremmed Veklyd. Vi ville være som Krohgs Støtte norske i Malm og Klang og Præg og Pryd, og dog under Borgerkrandsen skuende frit og vidt udi Verden. Den skal være i de klare Dage
355 som Jehovahs Skycolonne foran os paa Vejen til Borgerpligt, til Fædrenelandets Vel, til Krohgs Hæder.

Men kommer Mørket over Maihimlen, en Nat med Baunflammer til Stjerner, en Storm i dette rolige Banner, og trampes disse Fredens Marker engang under
360 fiendtlig Fod til Ørkner - men til Ørkner med Løven i - se, da udskyder Krohgsstøtten, liig Jehovahs, Flammer foran os i Mulmet, og vi, Vi skulle gløde som Den!

Efter afsløringen

365 Vor Krohg! den Krands, Du blegned med,
er lagt paa Støttens Tinde;
bedugget af vor Kjærlighed

370 hver Morgen frisk den finde!
Normannaløven har paa Vagt
med Bilen sig ved Foden lagt;
den skal - det Lyn af Folkets Magt -
omblinke, Krohg, Dit Minde.

375 Vi see Dit Kjærnavn, Christian Krohg,

i Sagas Malm at tindre.

380 End skjønnere - et gyldent Sprog -
det glimrer i vort Indre.
En høiere end den Colonn'
er reist Dig i vor Borgeraand.
Her reiste vi med taksom Haand
385 dens Billed kun: - den Mindre.

390

Kilde

Henrik Wergeland: Samlede skrifter, IV, bd. 1. Kristiania 1918 – , s. 327-37.

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/borgeraandens-triumfstotte>

395

400

405

410

415